

dreje sig om henimod 140,000 Mennesker — naar jeg helt ser bort fra dette og slet ikke lægger noget andet Antal til Grund end det, der laa til Grund for hint Forslag, altsaa omkring 80,000, saa vi ikke desmindre en aarlig Udgift i Genhold til dette Lovforslag af 14 Mill. Kr., af hvilke Statskassen altsaa skulde betale 10½ Million. Hvorledes nu det ærede Medlem mener, at man skal kunne komme ud af det med Statskassens nuværende 2 Millioner og endda saa noget til overs, saa vidt jeg forstod ham, og hvorledes det skal blive en Besparelse for Kommunerne, som skulde betale 3 à 4 Mill. Kr. om Aaret, det ved jeg ikke. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis det ærede Medlem skulde komme til den Erkendelse, at dette Lovforslag under alle Omstændigheder maa forudsættes at kræve 14 Millioner Kr. om Aaret som Udgift — efter min Mening vilde det i Løbet af nogle Aar kræve henimod 24 Millioner Kr., men jeg lægger kun den af de Herrer her i Tinget selv godkendte Beregning til Grund — vilde han maaste anse det for rimeligt, at han samtidig med, at dette Lovforslag foreligger til Behandling i Rigsdagen, ogsaa tænkte paa at udfinde et andet Lovforslag, som han kunde fremsætte, og som kunde angibe, paa hvilken Maade vi skulde komme til de derved manglende 8 à 10 Millioner Kr. om Aaret, som Staten vilde faa som forøget Udgift. Det forekommer mig at fremgaa af den ærede Forslagsstillers Foredrag, at han virkelig har været af den Formening, at der ikke var noget videre at risikere for Statskassen ved at udrede $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen med et ubegrænset Beløb, i Stedet for nu Halvdelen begrænset til 2 Millioner. Men skulde han altsaa komme til den Erkendelse, ved at undersøge de allerede foreliggende Beregninger fra tidligere Lejligheder, at dette er en ganske urigtig Antagelse, og at det paa ingen Maade lader sig praktisere, saa antager jeg ogsaa, at han vil stille sig noget anderledes til sit eget Forslag, end han har gjort, og se noget mildere paa dem, der maatte være af den Mening, at det er absolut umuligt at tænke sig det gennemført som en isoleret Foranstaltning.

Judenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) spurgte mig, hvorledes det gik med det statistiske Materiale, som Indenrigsministeriet har indsamlet. Ministeriet har udsendt Schemaer for at faa en Del Oplysninger om Alderdomsunderstøttelsesloven, og disse Schemaer ere for Aarene

1892—93 indkomne i Slutningen af forrige Aar. De ville blive behandlet i det statistiske Bureau, og da der ikke lige i Ojeblikket er Brug for disse Oplysninger, maa Behandlingen vel nok staa tilbage for mere presserende Arbejder. Jeg skal derfor ikke nu udtale mig om, naar Materialet vil kunne være behandlet færdigt, jeg haaber, at det vil kunne ske om ikke alt for lang Tid. Men jeg skal hertil straks føje dette, at man ikke maa vente af dette statistiske Materiale at kunne indhente mange Oplysninger om Alderdomsforsørgelseslovens Virkninger, det kan nemlig et statistisk Materiale ikke give ved denne Lov. Det er kun en Del Oplysninger, man kan faa paa den Maade, ellers maa man se at faa sine Erfaringer ad anden Vej.

Det ærede Medlem omtalte tillige et bestemt Tilfælde af Alderdomsunderstøttelse, nemlig hvorledes der skulde forholdes, naar en Mand eller Kvinde, hvem der var tillagt Alderdomsforsørgelse, flyttede til sine Børn. Jeg vil meget nødig komme ind paa enkelte Tilfælde her i Dag, saa meget mere som det er givet, at Spørgsmaal vedrørende Anvendelsen af Alderdomsforsørgelsesloven ere overordentlig vanskelige at behandle, naar man ikke faar samtlige Omstændigheder med. Man kan ikke godt af enkelte Tilfælde udele almindelige Regler, men det enkelte Tilfælde maa foreligge fuldt oplyst. Jeg skal dog med Hensyn til dette Forhold udtale, at man maa jo begynde med at tænke sig, hvorledes man vil stille sig for det Tilfælde, at vedkommende er i sine Børns Hjem. Naar det er Tilfældet, saa mener jeg, at det er rigtigt, at vedkommende ikke faar den samme Understøttelse, som hvis han eller hun boede for sig selv uden for Hjemmet. Man vil give en mindre Understøttelse, idet det slet ikke er Meningen, at der skal betales fuldt ud for de Goder, som de paagældende nyde i Hjemmet, saaledes at Børnene skulle tjene derved. Men naar dette er rigtigt, at man i saadanne Tilfælde kommer til en nedsat Understøttelse, saa er det jo et meget vanskeligt Spørgsmaal, naar vedkommende allerede har modtaget Understøttelse uden for Hjemmet og saa flytter til Børnens Hjem. Skal man lade vedkommende i saa Tilfælde beholde den fulde Understøttelse uden Afkortning, vilde man ligefrem sætte Præmie for, at Børnene lade Forældrene midlertidig flytte fra Hjemmet, lade dem modtage Understøttelse uden for dette og senere tage dem tilbage, for at de kunne faa den fulde Understøttelse. Saaledes kan man ikke gøre, man er nødt til at afkorte, naar man vil opretholde den Regel,